Η συλλογική ευθύνη που αφορά τους πάντες και μια κρατική συμμορία

Η ομηρία 424 ανθρώπων που έτυχε να βρίσκονται στον ίδιο τόπο με τον σοβαρό τραυματισμό ενός ΜΑΤατζή, καθώς και τα χτυπήματα/βασανιστήρια που δέχθηκαν, μαρτυράνε μόνο μία λέξη κι έννοια: Εκδίκηση. Πάνω από 13 ώρες χωρίς επικοινωνία με συγγενείς και δικηγόρο, εγκλωβισμένοι σε ένα κτήριο, αφού χτυπήθηκαν και άκουγαν τα ΜΑΤ να τους βρίζουν από μάνες μέχρι το οτιδήποτε κατά τη διάρκεια του εγκλωβισμού τους στο γήπεδο. Με μοναδικό κριτήριο, την ύπαρξή τους σε έναν συγκεκριμένο χώρο.

Αρκετοί/ές μπορεί να σκέφτονται: Μα εντάξει και τι μας νοιάζει όλο αυτό, η Αστυνομία πρέπει να κάνει τη δουλειά της. Άλλοι/ες ότι, ένταξει οι οπαδοί είναι γνωστοί για την βιαιότητα μεταξύ τους και γενικότερα, άρα δεν μας νοιάζει. **Όλα όσα έγιναν και συμβαίνουν πάνω στα σώματα και τις ζωές των πολιτών στα χέρια της απόλυτης εξουσίας, της Αστυνομίας, δεν έρχονται εν κενώ.**

Όλη αυτή η αντιμετώπιση έχει να κάνει με το στήσιμο του προφίλ του Εσωτερικού Εχθρού, καθώς και το Ποινικό Δίκαιο του Εχθρού. Τι σημαίνει αυτό; **Πως για κάποιες κοινωνικές ομάδες, όποιες κρίνει το Κράτος, δεν υπάρχει η ίδια ποινική και κρατική, εν συνόλω, αντιμετώπιση.**

Είναι η ίδια λογική, αυτή της απόδοσης της συλλογικής ευθύνης, η οποία απλώνεται πρώτα απ’ όλα κοινωνικά. Αυτή που βλέπουμε σε κάθε ρατσιστική δολοφονία της Ελληνικής Αστυνομίας και σε κάθε βασανισμό, τραμπουκισμό, ξυλοδαρμό, σύλληψη, βγαλτά κατηγορητήρια σε πολίτες. **Για να συμβεί αυτό, δεν χρειάζεται μόνο η πυγμή της Εξουσίας που ασκεί ο κάθε αστυνομικός πάνω στην κοινωνία, αλλά και να χτιστεί ένα πολύ συγκεκριμένο αφήγημα: αυτό του Εσωτερικού Εχθρού.**

Έτσι, οι Ρομά κλέβουν, άρα δεν υπάρχει θέμα με τις 3 τελευταίες δολοφονίες Ρομ, ίσα ίσα επιβραβεύεται το γάζωμα και οι δολοφονίες γίνονται "εκπυρσοκροτήσεις" την ώρα της απολογίας. Οι πρόσφυγες εγκληματούν και μόνο που υπάρχουν, άρα αξίζει να είναι κλεισμένοι σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, χωρίς διαδικασίες χορήγησης Ασύλου και πνιγμένοι κατά χιλιάδες στην Μεσόγειο Θάλασσα. Και τέλος, αξίζει το πάτημα της αρβύλας και το γκλοπ σε όποιον/α διαμαρτύρεται και παρευρίσκεται σε πορείες. Μόνο του έγκλημα ότι υπήρξε σε αυτόν τον τόπο, ακόμη και να πήγαινε απλά σπίτι του ή οπουδήποτε αλλού.

Άλλωστε, η Ελληνική Αστυνομία έχει πάρει προ πολλού διαζύγιο με την λεγόμενη "δικαιοσύνη", πλέον εντελώς απροκάλυπτα, και έχει πάρει τον ρόλο της αυτόκλητης συμμορίας που μπορεί να πράξει οτιδήποτε θέλει με την άψογη αρωγή των κρατικών μηχανισμών. Δεν υπάρχει ο Νόμος και η Τάξη πλέον, αλλά η Ανομία και η Αταξία.

Ο εγκλωβισμός, ωστόσο, εκατοντάδων ανθρώπων σε έναν χώρο, με το έτσι θέλω της Αστυνομίας, αποτελεί κάτι το οποίο θέτει τις βάσεις να καταντήσει κανονικότητα για κάθε τι μπορεί ενδεχομένως να ενοχλήσει την Ελληνική Αστυνομία, από μία συναυλία στα πανεπιστήμια ή σε κάποιον δημόσιο χώρο, μέχρι και ελεύθερους κοινωνικούς χώρους. Αυτό το βλέπουμε και με το δολοφονικό πέταγμα χημικών σε περίπτωση μεμονωμένων επεισοδίων σε συναυλίες (βλέπε συναυλία Παπακωνσταντίνου στο Α.Π.Θ. 2022). Μία επιβολή, δηλαδή, συλλογικής τιμωρίας με το έτσι θέλω.

Το ίδιο συνέβη και στα γεγονότα της Νέας Σμύρνης. Μετά από τον ελαφρύ τραυματισμό Αστυνομικού κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων ενάντια στην ανεξέλεγκτη Αστυνομική Βία, όλες οι δυνάμεις της Αστυνομίας άρχισαν να τριγυρνάνε με πρακτικές βεντέτας και εκδίκησης, λες και πρόκειται για κάποια συμμορία – κρατική στην περίπτωσή της. Έτσι, η συλλογική ευθύνη πνίγηκε στις κατηγορίες, στα βασανιστήρια και στο κυνηγητό όσων ανθρώπων επέλεξαν να κατέβουν σε μια μεγαλειώδη πορεία για να φτάσουμε στην περίπτωση του "Ινδιάνου" που κατηγορήθηκε χωρίς

να βρίσκεται καν εκεί.

Και για να μην ξεχνάμε, επειδή πήξαμε στην τόση καταδίκη της Βίας και στα θύματα, τι έγινε μόλις πριν 1 μήνα όταν μία 16χρονη βρέθηκε αναίσθητη από χτύπημα της ΕΛ.ΑΣ και όχι μόνο δεν διερευνήθηκε κάτι, κατηγορήθηκε κιόλας τόσο από τα Μ.Μ.Ε όσο και από τη δικαιοσύνη με την απόδοση κατηγοριών. Όπως και στις αμέτρητες πλέον περιπτώσεις ακραίας αστυνομικής βίας, όχι μόνο δεν γίνεται τόσος ντόρος γύρω από τους θύτες, αλλά ρίχνεται το φταίξιμο στα θύματα συνεχώς και αδιάκοπα. Είναι εκεί που παύει να ισχύει η όποια "έρευνα" και τα όποια στοιχεία, όπως και η ευαισθητοποίηση γύρω από την ανθρώπινη ζωή. Έτσι μία μέρα μπορεί να γυρνάς σπίτι σου και να βρεθείς πνιγμένος στα δακρυγόνα ή αναίσθητος/η σε νοσοκομείο ή στην καλύτερη περίπτωση να σε σκυλοβρίσει κάποια διμοιρία των ΜΑΤ κι άμα αντιμιλήσεις να βρεθείς χτυπημένος/η και με κατηγορίες αντίστασης. Αυτές, όμως, δεν λογίζονται ως ανθρώπινες ζωές. Όταν πετάνε φοιτητές με χειροπέδες από ταράτσες καταλήψεων, δίνοντας ψεύτικα εξιτήρια από νοσοκομεία, προκειμένου να ολοκληρωθεί το έργο της Μανίας και της Εκδίκησης των κατασταλτικών μηχανισμών, τότε φταίει ο φοιτητής που βρέθηκε στον δρόμο της … "Δικαιοσύνης". Τα περιστατικά είναι τόσα πολλά τα τελευταία χρόνια που, δυστυχώς, θα πρέπει να βάλουμε μία τελεία. Το ζήτημα είναι πως αυτή η Βία έχει γίνει κανονικότητα, σε βαθμό που κανείς/καμία να μην μαθαίνει πλέον για τα περιστατικά αυτά. Κι αυτό είναι το κενό που χρειάζεται να καλύψουμε πέρα από την ανοχή και την αδιαφορία.

Κι αν κάτι κάνει τα παραπάνω περιστατικά μη καταδικαστέα από την κοινωνία, είναι το ίδιο το αφήγημα με το οποίο προβάλλονται. Σε αντίθεση με την περίπτωση που το λεγόμενο θύμα είναι Αστυνομικός. Τότε δεν γεννιούνται τα ίδια ερωτήματα, τότε και πάντα ο Αστυνομικός έχει δίκιο. Το Δίκαιο της Κυριαρχίας και της επιβολής πάνω στο σώμα και στην ψυχή σου. Το Δίκαιο του Νόμου.

М.П